

замръзнали рѣки се извиватъ порои пѣсъци. . . И тия порои, като прѣлѣли голѣми рѣки се разлѣли и наоколо до гдѣ око вижда, пѣсъкъ — овѣхтялъ, златистъ пѣсъкъ. . . Прѣдъ менъ е нѣкакво море пѣсъкъ, което е смръзнало за мигъ съ своитѣ кипнали вълни. . . Погледа се лута отъ вълна на вълна; достига до мѣрналъ се хълмъ отъ пѣсъкъ, задъ него се разтилатъ други долини и хълмове отъ пѣсъкъ. . . Разтлали се до гдѣ око стига и замръбли въ мълчание. . . Стелятъ се и мълчатъ — тѣй както е отпустнато смълчалото се надъ тѣхъ необятно небе, сцѣклено като око на мъртвецъ. . . Такъвъ просторъ и такава мъртвина — че душата я взема страхъ. Душата я плаши не тая шеметна необятностъ, а тишината която виси надъ опожарената пустошъ; тя трепери прѣдъ тая вцѣпененостъ на твърдята и небето; прѣдъ безумието на смъртта, гдѣто самата смъртъ е умрѣла тукъ. . . И нѣкакъвъ невнятенъ страхъ прониква въ гърди; пропива въ цѣлото ми сщество и нѣкаква присѣнка обзема всѣка става: — иска ти се да заспишъ за да се отървешъ отъ меланхолния гнетъ що е завладѣлъ и умъ и душа.

Защо е смутена душата? — защо се плаши умътъ?

Не за туй ли, че срѣдъ тия палящи пѣсъци не се чува ничий гласъ, не се мѣрва никоя сѣнка, не обитава живо сщество?

Стори ми се, че моята душа прилича на оня аждраханъ, за когото въ невръстни години съмъ челъ нѣкждѣ, който забѣгналъ отъ хергелето, попада срѣдъ безпрѣдѣлна степъ, по която на всждѣ се издигатъ оставени кости на конски скелети съ